

www.galarna.si

Julie Anne Long: *Like No Other Lover*

Prevod: Anja Bakan

Copyright © 2008 by Julie Anne Long

© za Slovenijo: Hiša knjig, Založba KMSŽ 2016

Vse pravice pridržane.

Brez predhodnega pisnega dovoljenja je prepovedano uprizarjanje, reproduciranje, distribuiranje, dajanje v najem, javna priobčitev, predelava ali druga uporaba tega avtorskega dela ali njegovih delov v kakršnemkoli obsegu ali postopku, vključno s fotokopiranjem, tiskanjem, javnim interaktivnim dostopom ali shranitvijo v elektronski obliki.

Slika na naslovnici: Shutterstock, Period Images

Distribucija: Avrora AS d. o. o., p. p. 168, 4290 Tržič

Tel. +386 (0)59 932 107

www.galarna.si

CIP - Kataložni zapis o publikaciji
Univerzitetna knjižnica Maribor

Julie Anne Long

Ljubimec brez primere

Prevod:
Anja Bakan

PRVO POGlavJE

»V obraz ste postali zaskrbljujoče rdeči, Redmond.«

Pripomba gospoda Culpepperja, zgodovinarja in domačina Pennyroyal Greena, je prekinila opazno zamrtje pogovora, ki je nastopilo, ko so se vrata pivnice *Pri prašiču in osatu* sunkoma odprla, v prostor pa so se zlili val vlažnega zraka, žuboreč smeh in trije ljudje. Ena od njih je bila Violet, sestra Milesa Redmonda. Ker je bila Violet vedno pač *Violet*, jo je bilo treba imeti na očeh. Še zlasti ker je bil tisti, ki jo je največkrat spodbujal k traparijam, njegov brat Jonathan Redmond, ki je v tistem vstopil tik za njo. Tretja oseba ...

Tretja oseba je bila kriva za Milesovo nenadno rdečico.

Miles je opazoval Cynthio Brightly – pa prav *Cynthia Brightly* – ki je povlekla za vsak prst rokavic posebej, dokler se jih niso njene dlani znebile, obesila plašč na obešalnik blizu vrat in nekaj rekla Violet. Njegova sestra je glavo vrgla vznak in se zvonko zasmejala, s čimer je hotela pritegniti poglede.

Vse glave v pivnici so se nebogljenno obrnile proti zvoku, kot se rože obračajo proti soncu.

Običajno bi zavil z očmi.

Tokrat pa je kot prikovan gledal gospodično Brightly, ki se je s pogledom sprehodila po pivnici: po omizju, kjer se je trlo krohotajočih se Everseajevih, po gospodični Marietti Endicott iz Akademije Mariette Endicott za mlade dame, ki je večerjala v družbi nekega očitno zaskrbljenega zakonskega para in neke kujave damice. Ošinila je tudi njega. Osupljivo modre oči se ji niso niti zaiskrile niti omračile, ko so se srečale z njegovimi – zakaj bi tudi se? – in njen bežni nasmešek, ki ji je ostal po navalu smeha, se ni spremenil. Lahko bi bil tudi steber ali pa stojalo za klobuke, nič bolj ga ni opazila.

Po drugi strani pa se je zaradi njenega bežnega pogleda Miles tresel kot glasbene vilice.

Kaj za božjo voljo počne v *Sussexu*? V Pennyroyal Greenu? Z *Violet*?

»Pravzaprav bi rekel, da je bolj *vijoličast*,« je Culpepper rekel Cooku. Besede je navrgel izzivalno. Nocoj je bil razdražljiv, ker je Cooke trikrat zapored zmagal v šahu, in Culpepper je bil lačen polemike, kakršnekoli polemike. Če se že ni obetal nič drugega, bo morala barva Milesovega obraza zadostovati.

Oba učena gospoda sta Milesa poznala že od njegovega rojstva, in odkar se je pred dvema letoma vrnil z znamenite odprave na južna morja, sta se do njega vedla še posebej oblastniško. Pravzaprav sta od vznemirjenja ostala brez besed, ko jima je zaupal, da ravno načrtuje še veliko obširnejšo odpravo v tiste konce, in jima ponudil priložnost, da jo sofinancirata.

In prav takrat so se vrata odprla, Milesov obraz pa je, kot kaže, spremenil barvo.

Njegova presneta sestra je imela nos za kontroverzno, toda česa takšnega ne bi nikdar pričakoval.

Glas se mu je povrnil. »Vijoličast sem? Mogoče zgolj zato, ker smo preblizu kamina.«

Dvoje košatih obrvi čez mizo se je usklajeno namrščilo. V pivnici *Pri prašiču in osatu* sta Culpepper in Cooke, zadnje čase pa tudi Miles, *vedno* sedela blizu kamina, kajti tu je imela šahovnica častno mesto.

Miles si je poskusil zgovorno razrahljati ovratnik, češ, sveta nebesa, kako vroče je tu notri. Presenečen je naletel na siloviti utrip svojega srca, ki mu je odzvanjal v vratnih žilah.

Tudi to je bila krivda Cynthia Brightly.

Dlan je tlesknil na mizo in se zabolščal vanjo, kot da lahko iz njenih žil in kit razbere razloge za svoj odziv. Kot znanstvenik je hotel *natanko* vedeti, kaj čuti do te

ženske. Močna čustva so ga le redko obiskala, pa saj jim niti ne bi mogel zameriti, ker ni bil ravno gostoljuben do njih, zato je bilo težko ugotoviti, ali gre za jezo ali kaj drugega.

Delno tudi za jezo, vsekakor.

Spomnil se je, da ima pomoč dobesedno pri roki. Prste je ovil okrog svojega vrčka in si preostanek slovitega rjavega zvarka Neda Hawthorna zлил po grlu v dolgih, čisto nič elegantnih požirkih. Bilo je hkrati zdravilo in izvor poguma.

S hrbtom roke si je obrisal usta.

»Katere barve sem pa zdaj?« je vprašal kljubovalno.

Lahko bi se reklo, da je prav zaradi prve odprave na južna morja sploh opazil Cynthio Brightly.

Bilo je na nekem plesu. Seznam gostov na velikanski vsakoletni prireditvi pri Malverneyjevih se je glede na rodbine raztezal vse od princa regenta pa do veliko manj zvenečih imen. Miles kot drugorojenec bajno premožnega in vplivnega Isaiaha Redmonda ni bil povsem prepričan, kam se uvršča, niti mu ni bilo mar.

Milesova ladja se je bila ravnokar zasidrala v angleškem pristanišču, tako da je njegova zagorelost še vedno postopoma bleдела od tropsko rjave do pravega angleškega odtenka papirja za peko in je bila takrat še

rahlo bledikasta. Še vedno je bil presuh za svojo višino, kajti mrzlice, slaba prehrana in dolgo popotovanje prek morja so od človeka res zahtevali pošten kos mesa. Poskušal ga je nadomestiti s kosi bifteka in peciva.

Posadko, pravo drhal, je s komaj plovno ladjo odpeljal v bujno deželo kot iz nemirnih sanj, kjer je vse vrvelo in utripalo: živopisne rože, velike kot dežnik, so visele z vitic, debelejših od nadlakti; kače so bile še gibčnejše in daljše od samih vitic; čmrlji večji od podgan, mravlje dolge za palec in več. Nebo so krasile glasne pisane ptice in mavrični metulji, veliki kot pahljače, in zvečer si je posteljo delil s temnopoltimi ženskami, ki so se ga polastile prav tako, kot se ga je narava. Vse je bilo odmaknjeno, vlažno, groteskno veliko in pretirano. Naučil se je, kako se premikati počasi, lagodno; spoznal je, da nikoli ne bo suh in da se ne bo nikoli ohladil, ne glede na vse.

Tako kot življenje je bila tudi smrt nepričakovana in vsenavzočna, skrita in prežeča: gomazela je po podrasti v obliki drobnih škorpionov, pojavljala se je izza dreves kot pleme kanibalov, pri katerih si je uspešno izpogajal lastno življenje, in vzniknila kot nepopustljiva mrzlica, ki ga je na koncu tako ali tako skoraj pokončala.

Miles ni bil imun zoper strahospoštovanje, toda tujosti in nevarnosti Laca se ni nikoli zbal. Strah je

imel korenine najpogosteje v nevednosti, on pa se je že davno tega naučil pregnati nevednost z neobičajno potrpežljivostjo, podrobnim opazovanjem in jekleno voljo. In znal je prepoznati lepoto, a je nikoli ni poveličeval. Razumel je, da ima lepota v naravi svoj namen, in sicer privabljanje spolnih partnerjev ali plena – in po več kot dveh desetletjih opazovanja svojih staršev, družine in družbene smetane je ugotovil, da je ta namen pravzaprav enak v katerikoli družbi.

In prav iz tega razloga ni nikoli, bog se usmili, nikogar izzval na dvoboj, pisal obupnih pesmi, plezal na balkone (kot naj bi nekoč storil Colin Eversea, če gre verjeti čenčam) ali pa se kakorkoli drugače *osramotil* na račun lepe ženske. Miles je svojo velikansko spolno slo povsem razumno in diskretno gasil v objemu ovdovelih aristokratinj, ki so ga imele za svojo najbolj varovano skrivnost.

V Anglijo se je vrnil zato, da napiše prvo knjigo načrtovane zbirke o svojih doživetjih. Ta knjiga mu bo sčasoma prinesla širno slavo, sprva v znanstvenih krogih, ki pa se bodo širili in širili vse do elitne srenje, dokler ga ne bodo željno vabili na predavanja in v salone in mu bodo zavidali vsi manj odločni moški, ujeti v zakonski jarem in s tropom otrok.

Milesa je vse to begalo.

Svojega potovanja preprosto ni mogel jemati kot pogumnega ali mitičnega, ko pa mu vendar značaj ni dopuščal nobene izbire: gnala ga je preprosta, a divje tleča nuja, da bi *spoznaval* stvari. Pogajanja s kanibali za lastno življenje so se pač zdela povsem logična končna točka poti, po kateri je hodil že vse od sedmega leta starosti, ko ga je oče trdo prijel, ker je razstavil njegovo zlato zapestno uro. Vse drobne, svetleče koščke je razpostavil predse, jih analiziral in doumel njihovo medsebojno povezavo, in ko je *ravno* hotel vse skupaj sestaviti nazaj, so ga zasačili.

Očetov srd mu ni odvzel niti malo omotičnega zmagoslavja, ker je končno razumel, kako presneta stvar *deluje*. Se je pa iz tega naučil nekaj zelo pomembnega: pot raziskovalca je pogosto zelo nevarna.

Toda na vso to slavo bo moral še kakšno leto počakati.

Zaenkrat je bil zgolj vesel, da je spet doma pri družini, kosih bifteka, med nizkimi in odprtimi zelenimi griči ter diskretnimi, pohotnimi aristokratskimi vdovami pod številnimi sloji obleke, ki se jih je dalo zvabiti ali potegniti z njih. Bil je celo vesel, da gre na ples, pa čeprav je plese preziral. Menda je bilo to pač nekaj zakrknjeno in blagodejno angleškega.

Zdelo pa se je, kot da ga Lacao le postopoma spušča iz primeža, tako kot sanje, ki se počasi razblinjajo

v budnost. In kar naenkrat, ko je ob njem stal lord Albemarle in rinil vanj, željan zgodb o vročerkvnih ženskah brez kančka kreposti, se je zgodilo: vročina v plesni dvorani je postala tropska, prhutanje svilenih pahljač v rokah žensk se je spremenilo v praprot in metulje, šelestenje svile in muslina in plaščev pa v džungelsko rastje. Oba njegova svetova sta se zlila v enega.

Prav zato se je nagonsko obrnil, ko je s koticom očesa zapazil sled mavričnega. Njegova prva misel je bila: *Morpho rhetenor Helena*. Osupljiv tropski metulj prelivajočih se barv: modre, sivkine, zelenkaste.

Izkazalo se je, da gre za krilo neke ženske.

Res je bilo modre barve, toda v svetlobi množice sveč nad glavo je v njegovih zavihkih videl odslikavanje vijoličnih in celo zelenih odtenkov. Niz svetlih kamnov se ji je vil okrog enega zapestja, glavo ji je krasil obroč. Soj lestenca se je v majcenih snopih odbijal tudi od tega.

Čisto preveč svetleča je za žensko, je sklenil in se začel obračati stran.

Takrat pa je obraz dvignila proti svetlobi.

Vse je obstalo. Utrip njegovega srca, zrak v njegovih pljučih, minevanje časa.

Čez nekaj sekund je na srečo spet vse steklo, a mnogo siloviteje kot prej.

In zatem so se mu začele v glavi porajati trapaste zamisli.

Njegove dlani so zakoprnele po dotiku njenega obraza – obraz je imela kot mucka, zgoraj širok in odprt, pri bradi trmast. Imela je tudi mačje oči: velike in malenkost poševne. Zagotovo ne morejo biti *res* azurno modre kot južno morje? Zagotovo si on, Miles Redmond, ne more misliti česa tako kičastega? Obrvi je imela prekanjene: tanke, sloke, zelo temne. Njeni lasje so bili verjetno rjavi, toda kot da še nikoli ni slišal besede 'rjavo'.

Sijoče. Svilnato. Bakreno. Azurno. Nežno. Angel. Aleluja. Kar naenkrat so bile to edine besede, ki jih je poznal.

Strmel je. Ni opazila. Tudi nihče drug ni opazil, takšna gneča je bila v plesni dvorani in tako neopaznega se je znal narediti Miles, kljub svoji nezanemarljivi višini, kadar se je sam tako odločil.

Čez nekaj trenutkov je žensko, ki je v njem povzročila tako globok nemir, zgrabil nežni val prijateljic in jo potegnil globlje v plesno dvorano ter njemu izpred oči.

Torej to vendarle ni bila le pretirano pesniška fraza: zaradi ženske je človeku *res* lahko dobesedno zmanjkalo sape. Njemu se to še nikdar ni zgodilo, če odmisli štiri intimne, poskočne epizode predsinočnjim z lady

Dovecote, ki mu je v tistem trenutku z roba vidnega polja s pahljačo pošiljala prikrite, a nedvoumne namige.

Miles se ni zmenil za lady Dovecote. Stal je kot vkopan in kot igla kompasa, ki jo vleče severno, je bil še vedno obrnjen v smer, kamor je izginila tista ženska.

»Kdo je dekle v modrem?« Na vse kriplje se je potrudil, da je zvenel le kanček več od z dolgočasnega. Vprašanje je bilo namenjeno lordu Albemarleu.

Albemarle je nasedel; žlobudrav in navdušen, da lahko razsvetli Milesa, je odvrnil: »Oh! To je gospodična Cynthia Brightly. Malce lahka je, vsaj tako sem slišal, in nedvomno ni preveč kavalirsko, da tako govorim, ampak tako pač je. Zvezda sezone in brez nje bi bilo dolgočasneje, čeprav je letos tu tudi Violet, hvala bogu, in *bog nam pomagaj*, se opravičujem, Redmond. Nikar me ne privijte zaradi besed o sestri. Gospodična Brightly nima nobenega premoženja in družine, kot se govori, ima pa ... vse *drugo* ... kot lahko vidite, in precej moderno je biti zaljubljen vanjo.«

Ah. Ta fenomen so torej že odkrili. Znanstvenik v njem je bil nejevoljen.

»Bi jo želeli spoznati?« je sklepal Albemarle. »Moja sestra bi lahko verjetno ...«

Toda Miles je že izginil.

Zdaj se je spominjal tistega prebijanja skozi plesno dvorano. Z večino ljudi, mimo katerih se je prerinil,

je bil nedvomno že seznanjen, toda tako zelo je bil osredotočen na svoj cilj, da ni zmožgel prepoznati nobenega od njih. Čisto lahko se je nasmihal vso pot skozi džunglo svile in muslina, kot da je njegov nasmeh potni list, svetilka, opravičilo za dejstvo, da se njegova angleška uglajenost vrača vstric z angleško poltjo, torej postopoma.

Njegovo srce pa je bilo vseskozi kot na nakovalu, kot da nekdo silovito udriha po njem.

Nazadnje je vendarle spet zagledal mavrični blišč – tistale obleka je bila zagotovo sešita iz vilinskih kril? Bil je preveč očaran, da bi se zgražal nad lastno prisposodbo. Mogoče je človek začel razmišljati kot vrec klišejev, ko se je zaljubil.

Korak mu je zastal. Je šlo pri tej neopisljivi združitvi reakcij za *zaljubljenost*?

Če je tako, občutek ni povsem prijeten, je tuhtal. Je bil pa vsekakor zanimiv in Miles je vse 'zanimivo' cenil bolj kot praktično karkoli drugega na svetu.

Zdaj je bil dovolj blizu, da je ugotovil, da je njen profil namenjen dramatičnim učinkom na srca: lahko jih je ustavil, ukradel, strl. Njena spodnja ustnica je bila mehka, rožnata vijuga, ki je vzbujala mnogo bolj pregrešne misli, in te so se mu v hipu preselile v dimlje. Koža se ji je kopala v svetlobi lestencev in toplota ji je ožarjala obraz. Nekaj pramenov las se je izvililo iz

umetelne pričeske, kot da so zanalašč tam, da usmerjajo pozornost na njen dolgi, dolgi vrat in nežni dekolte, ki se je bujno razraščal izza njenega drzno globokega izreza.

In takrat je zaslišal njen glas. Nikdar ne bo pozabil tistega prvega zvena: bil je melodičen, ženstven, presenetljivo zrel in samozavesten. Pritajila je glas in ženska, ki je stala ob njej – gospodična Liza Standshaw, je pomislil Miles – jo je domačno prijela pod roko, glavo pa nagnila bliže Cynthii Brightly. Skrivnosti je bilo tako pač lažje deliti.

Na žalost je bil njegov sluh brezhiben.

»Lord Finley ima trideset tisoč funtov na leto in krasne zlate lase, toda njegova mati je coprnica. Pa vseeno, to ni previsoka cena, če potem dobiš *trideset tisoč funtov*, kaj misliš, Liza? Malce razuzdan je, ampak pleše pa dobro. Že dvakrat me je povabil, in to k valčku! Grof Borland ima bradavico, toda glede na njegov naziv in denar in številne gradove zna dekleta to hitro spregledati, se strinjaš? In gospod Lyon Redmond je še posebej čeden in premožen, mar ne? V primerjavi z Redmondovim premoženjem je Krez prava nula, vsaj tako sem slišala. Na uho mi je prišlo tudi, da vidi le Olivio Eversea in da je v bistvu čisto trapast nanjo, ampak družini sta si naklonjeni približno toliko kot Montegovi in Capuletovi in prepričana sem, da njuna

očka nikoli ne bosta dovolila poroke, zato ga le dodajva na seznam. Rada bi ga spoznala.«

»Gospodična Olivia Eversea ti ne bo segla niti do kolen, Cynthia,« ji je goreče zagotovila prijateljica. »Poskrbeli bova, da vaju bodo predstavili. Nocoj je tukaj tudi gospod Miles Redmond. Drugorojeni Redmondov sin. Tudi on je goden za poroko. Bi rada, da ti ga predstavijo?«

»Gospod Miles Redmond ... Miles Redmond ... Oh! Tisti visoki temnolasec z očali?« Zvenela je zgroženo. »On počne vse sorte z žuželkami, ali pač? Joj, Liza, se ti je *zmešalo*?« Cynthia Brightly je prijateljico s pahljačo igrivo tlesknila po lakti. »Zakaj bi se zadovoljila s turobnim *drugorojencem*, če pa lahko dobim kar naslednika? Ali celo *grofa*?«

Zahihitali sta se. Zvok je bil nežen in leden kot spomladanska odjuga.

Miles je neopaženo stopil nazaj. En korak. Dva koraka. Tri korake.

Nato pa se je zaletel v manjši podstavek z nekim grškim kipom: Herkul, je pomislil. Nekaj junaškega je počel z levom oziroma levu.

Za hip je nezavedno obstal negibno kot tisti kip.

Ko je nastopil šok, je bil nenaraven in neprijeten, kot da mu je na zapestje sedel metulj, nato pa vanj zasadil kremplje.

Že čez nekaj trenutkov se je nelagodje umaknilo bežnemu občutku, kot da ga vse skupaj zabava. O ženskah pravzaprav ni vedel veliko. Nekako se mu ni niti sanjalo, da lahko v tako nežnih nedrih bije tako hladno in preračunljivo srce. To je nanj naredilo vtis in bil je negotov in očaran in v nekem nenavadnem pogledu tudi hvaležen. Od tistega trenutka je vsako žensko gledal drugače, v njihovih očeh je iskal znake, kaj jim roji po glavi, z njimi je plesal, kot da ima v rokah granato. Zanj so postale vse veliko zanimivejše zaradi stvari, ki so mu jih po njegovem mnenju zamolčale, kot pa zaradi tistega, kar so mu povedale.

Šele čez čas je ugotovil, da so se tistega dne premaknile tektonske plošče njegovega ponosa. V njegovem značaju je zahrumelo nekje globoko in nizko, toda on se je spremenil za vedno.

Miles Redmond ni dobro prenašal zavrnitve.

Če bi Cynthii Brightly lani kdo rekel, da bo dejansko hvaležna, ker lahko sobotni večer preživlja na *podeželju* v pivnici, poimenovani po živali in rastlinju, bi se tako zakrohotala, da bi ji popustile vezi na korzetu. No, če ne drugega, bi sogovornika vsaj nežno potrepljala in namignila, da bi bilo dobro, če bi bil kozarček likerja v njegovi roki za ta večer tudi zadnji. Kajti lani je bilo zanj vsak večer *vsega* v pretiranem izobilju, tudi likerja.

Vedno je imela več sreče, kot bi si je zaslužila, in sreča se je tokrat prikazala v obliki malo verjetnega prijateljstva z Violet Redmond. Violet je bila lepa, očarljiva, nemirnega duha in presenetljivo nesentimentalna, imela pa je nos za nepredvidljivo ustvarjanje zmešnjave, kar je Cynthia pri njej precej cenila, kajti tudi njej so bile potegavščine dobro znane. Violet je nekoč zagrozila, da se bo zaradi prepira z nekim snubcem vrgla v vodnjak, in eno nogo je imela že čez rob, preden so jo za komolce potegnili nazaj. Spet drugič naj bi nekega gospoda izzvala na dvoboj. Njeno vedenje je bilo sicer v veliki večini primerov brezhibno, in čeprav je jasno pokazala, da še ni spoznala moškega, ob katerem bi sploh *pomislila* na poroko, je to ni oviralo, da ne bi vseh londonskih plemičev spodbujala k borbi za svojo pozornost.

Ko je torej vsa preostala elita Cynthia nepreklicno in dokončno zavrgla, ni bilo presenetljivo, da jo je Violet povabila v njihovo družinsko hišo v Sussexu, kjer se bo naslednja dva tedna odvijala zabava.

Cynthia je bila prepričana, da je šlo pri tem napol za prijateljstvo, napol pa za hudomušnost, vendar ni bila v položaju, da bi ji bilo mar, in odločena je bila, da bo priložnost kar najbolje izkoristila.

Žilica za prešernost ji je v pivnici pogled nemudoma prikovala k mizi, kjer so sedeli Everseajevi: dva očarljivo

čedna moška, in sicer razvpiti in nedavno poročeni Colin – *tako* nedavno, da so časopisi še vedno vzdihovali nad tem – drugi pa je bil, sodeč po njegovem nagibanju s stola, že pošteno okajen. Elegantna temnolaska – žena Colina Everseaja? – se je nasmehnila vitki mladenki, ki je postala ob njihovih praznih krožnikih in vrčkah ter jih pobrala s tisto spretnostjo, ki jo menda premorejo samo natararice. Dekle ji pomenljivo ni vrnilo nasmeha.

In potem jo je Cynthia videla smukniti za točilni pult, kjer je starejši moški mladenko pocukal za kito in ji pomolil metlo, takoj ko je imela spet prazne roke. *On* si je prislužil njen nasmešek. In njegov nasmeh je bil ravno tako velik in raztegnjen in svetel kot njen. Oče in hči. Cynthia je odvrnila pogled, saj se je nenadoma počutila *potopljeno* med družine. Bilo je kot govorica, ki se je ni nikoli naučila, kajti ona sploh ni imela družine.

»Hawthornova,« ji je rekla Violet, ki je opazila, kam gleda. »Ned in njegova hči Polly. Družina Hawthorne je že stoletja lastnica pivnice *Pri prašiču in osatu*.« Pretvarjala se je, da ne vidi Everseajevih, in prezrla posmehljivo dvignjeno Colinovo dlan, ki mu jo je brat treščil nazaj na mizo.

Violet je Cynthia usmerila stran od Everseajevih in nakazanih užitkov njihove družbe ter jo popeljala do veliko manj obetavne mize. Tam so sedeli trije moški:

